

at komme til Bunds i Sagen — da er det ret lavt liggende Argumenter, som i Virkeligheden ere de gældende, og hvorfor ærede Medlemmer af forskellige politiske Trosskender kunne enes om at stemme imod det foreliggende Forslag. De Argumenter, der ere fremsførte af højere Natur, ere dem, der overhovedet berøre Spørgsmaalet om Ejendomsretten, den litterære, aandelige Ejendomsret i Almindelighed. Jeg tror, det er rimeligt, at man hurtigt muligt affinder sig om dette Spørgsmaal. Sagen er den, at den litterære Ejendomsret, den aandelige Ejendomsret, er meget sent bleven anerkendt i det hele. Der er jo gaaet Aarhundreder, inden man overhovedet vilde indrømme, at et Landsprodukt var en Ejendom, om ikke af samme Art saa dog en Ejendom, som al anden Ejendom. Det er jo nærmest den franske Revolution, som slog Princippet fast. Naar nu dette Forslag ogsaa indrømmer Forfatter- og Kunstnerret af indenlandsk Natur, saa uvidder det en ganske ringe Smule den aandelige Ejendomsret, vi i Osjeblikket have her i Landet; denne nægtes jo ikke i al Almindelighed. Jeg har den Tro for mit Vedkommende, at den skulde føres til en saadan Afslutning og til et saadant Resultat, at den var ensstillet med anden Ejendomsret, saa man anerkendte den umiddelbart; og jeg tror, at det i Osjeblikket ikke er Tilfældet. Derfor kan jeg jo for saa vidt indrømme, hvad den ærede Ordfører for Mindretallet (A. Sørensen) sagde til Ministeren, at paa dette Standpunkt stillede heller ikke den højtærede Minister sig, at der var en absolut gældende Ejendomsret for Forfatterne. Nej, det er noget, som endnu ikke er anerkendt; saa vidt er man endnu ikke naaet. Jeg tilstaar, at for mig staar det saaledes, at vi endnu ikke ere komne saa vidt i Kultur, at man anerkender dette; og jeg kan med nogen Ret sige dette, fordi den Tid, man kalder Middelalderen, den allermeest uciviliserede Tid i Europa, absolut benægtede denne Ejendomsret. Vor største Forfatter Holberg havde jo ingen Ejendomsret over sine Bøger, og maatte se dem eftertrykke saa at sige Dagen efter, at han havde udgivet dem. Den Gang kendte vi her i Landet slet ikke dette Begreb, og man er langsomt naaet derhen, saaledes at der i dette Lovforslag er indrømmet den indenlandskte Produktion en ringe Forøgelse paa dette Punkt af den internationale Ejendomsret. Jeg er ikke tilfredsstillet med Lovforslaget for saa vidt, men jeg tager det som et lille Fremstridt, og det forekommer mig altsaa, at Ordføreren for Mindretallet i alt Sald paa dette Punkt er uenig med den

meget talende Barber fra Køge, naar han altsaa ikke der stiller sig paa samme Standpunkt, idet Ordføreren for Mindretallet jo vil have hele Lovforslaget forkastet, medens det ærede Medlem fra Køge (Alberti) kun vil have Berner-Konventionen eller Muliggørelsen for en Tilslutning til den ud af Lovforslaget. Ganste enige ere de ikke. Det ærede Medlem fra Køge er inde paa det Princip, at man skal forøge Ejendomsretten her til Lands eller som det kaldes — og det er et Ord, der skal narre — at man skal forøge Beskyttelsen for Forfatterne. Jeg gaar altsaa ud fra, at den virkelige Forfatterbeskyttelse, der her er Tale om, er at anerkende deres Ejendomsret. Men, hvis man ikke vil det — og der er Belleiteter i den Retning, at man overhovedet ikke vil kalde det Ejendomsret, men benægte lige over for Forfattere og Kunstnere, at de overhovedet have en saadan Ejendomsret — saa stiller man sig paa det Standpunkt som Middelalderen indtog, men hvis man vil være mere levende i Nutiden, maa man ogsaa gaa den Vej, som Lovforslaget for saa vidt angiver. Paa dette Punkt er der imidlertid en Mulighed for, at det ærede Medlem fra Køge faar det ærede Medlem fra Kalundborg overtalt, idet jeg forstaar det ærede Medlem fra Kalundborg saaledes, at naar han kan opnaa, hvad det ærede Medlem fra Køge tilsigter og attraar, vil han i og for sig være tilfreds dermed og bryder sig altsaa ikke om den ringe Forøgelse af Forfatternes Ejendomsret, som Lovforslaget vil give. Man skulde ikke tro det, efter de Ytringer, der ere brugte, man skulde tro, at der virkelig var tilfattet en ganske særdeles Forøgelse af Ejendomsretten; i Virkeligheden er det, som Lovforslaget herom indeholder, overordentlig ringe. Derimod stiller det sig helt anderledes, naar vi komme til den saakaldte internationale Ejendomsret, som her skal iværksættes for Danmarks Vedkommende, medens andre Lande allerede have betraadt denne Bane. Der er Forholdet dette, at man anerkender vel, at hvert Land har en Mulighed for at tilskrive sine Handelsprodukter Ejendomsværdi, men at man derimod ikke vil anerkende dette, naar vi gaa uden for Landet. Det ærede Medlem fra Køge gør sig der saa at sige den Væresætning til Regel for sin Opfattelse, som forekommer i det Værk, der hedder „Peder Baars“, som muligvis den ærede Ordfører for Mindretallet kender, det omhandler jo samme Sted, som han er fra, nemlig Kalundborg, og det ærede Medlem ved maaste, at Peder Baars kom til Anholt, hvor man lever kristeligt og nærer sig af Brag“. Det er ganske vist Mindretallets